D·N
8/2 1953

Raoul Wallenbergs öde

Det har varit en skakande läsning som den ijtalienske diplomaten Claudio de Mohr givit Dagens Nyheters läsare. Ingen kan glömma hans detaljerade, på årslånga erfarenheter grundade skildring av förhållandena i Lefortovskajafängselet i Moskva, av den än utspekulerade grymhet, än mera liknöjda brutalitet varmed fångarna behandlades. Vad som från svensk synpunkt först och sist gjort de Mohrs redogörelse till ett så betydelsefullt och så gripande dokument är dock det faktum att han i Moskva varit Raoul Wallenbergs medfånge, att han under en lång tid suttit i cellen intill den där den svenske diplomaten hölls inspärrad, att han via "murtelegrafen" utväxlat meddelanden med sin cellgranne, vilka han nu lagt fram inför offentligheten. I en artikel på fredagen styrktes de Mohrs uppgifter beträffande Wallenbergs vistelse i Lefortovskaja av en annan, i samma fängelse inspärrad och sedermera till Italien likaledes återsänd diplomat, minister Odeningo, som ansåg sig kunna konstatera att Wallenberg fanns kvar i Lefortovskaja ännu år 1949.

Därmed har framlagts en redogörelse för Raoul Wallenbergs öde intill 1948—1949 som är så väl dokumenterad, så överdrivsilig som tänkas kan med hänsyn till den fullständiga isolering som påtvingas fångarna i ett ryskt fängelse, speciellt i det fruktade Lefortovskaja. Det är en redogörelse som måste vara ovedersäglig också för ryssarna. Det hittills sista officiellt publicerade ryska beskedet om Raoul Wallenberg gavs i augusti 1948 och innebar helt kort att den svenske diplomatens vistelseort "var okänd" för Moskva. Mot detta besked bör ställas de uppgifter som åtvarande ryska ambassadören i Stockholm, madame Kollontay, våren 1945 gav först Raoul Wallenbergs mor, senare utrikesministeer Günthers maka och som i bägge fallen gick ut på att Wallenberg "stod under ryskt beskydd" och snart skulle återvända till Sverige. Detta erkännande och denna utfästelse från rysk sida är ju — eller borde ha varit — grundläggande för hela den fortsatta utvecklingen, i varje fall fram till de Mohrs vittnesmål, varen de första uppgifterna offentliggjordes i december 1951.

Så har dock inte varit fallet. Från UD:s sida gjordes visserligen framställningar och inleddes efterforskningar, men, kan man fråga sig, vad fanns det för anledning att vidta efterforskningar i Moskva när det gällde en person som enligt ryska ambassdörens uppgift stod under ryskt beskydd? UD:s cell nr 151, senare förmodligen cell nr 205 i Lefortovskajafängelset i Moskva under åren 1945—1949? För de ryska myndigheterna kan det, med denna utgångspunkt, omöjligt fordras mer än att handgripligt för att ta reda på Wallenbergs senare vistelseort och sända hem honom om han alltjämt är i livet. Att man på svensk sida utgår från att så är fallet, klarlades senast i november förra hösten, då Wallenberg tilldelades Illis quorum för sina humanitära insatser i Budapest.

Vad har svenska regeringen på den senaste tiden gjort för att påverka ryska regeringen, och vad kan göras? Officiellt har ingenting meddelats om någon svensk démarche med anledning av de Mohrs vittnesmål, men under hand har antytts att "UD gör allt vad det kan". Samtidigt måste en allt starkare opinion fråga sig om som kan uträttas för att Moskva inte skall nonchalera de svenska önskemålen på ett skett hittills. Kan Sverige t. ex. inte vägra att medge ryssar inresetillstånd innan fallet Wallenberg klarats upp på ett från svensk synpunkt godtagbart sätt? Svensk vägran att delta i fortsatt "idrottsutbyte" skulle kanske inte betyda så mycket, men nog är det motbjudande att svenska idrottsmän skall uppträda i Moskva, där de enligt uppgift bestås ett "furstligt mottagande" — samtidigt som deras landsman kanske sitter inspärrad i ett fängelse under de vidrigaste förhållanden bara några tusen meter från dem. Vi vet att Wallenberg vid en viss tidpunkt har befunnit sig i cell nr 151 i Lefortovskaja fängelset i Moskva. Vi får inte ge upp, inte sky några tänkbara medel för att utverka ett besked av ryska regeringen och om möjligt få Raoul Wallenberg åter.

Kungafonden

För en månad sedan tog Dagens Nyheter upp frågan om förvaltningen och användningen av den fond för kulturella ändamål på omkring sju miljoner kronor som tillkom i anslutning till kungens 70-årsdag. Enligt gällande bestämmelser disponeras denna fond av kungen personligen. Inga regler finns om ansökningar, prövning i sakkunniga instanser eller principer för utdelningen; då de första utdelningarna ägde rum i december meddelades ingenting om förfaringssättet, inte ens om de summor som utdelats. Vår tankegång var att allt detta borde ändras, att, liksom i fråga om tidigare kungagåvor föreskrifter skulle ges och meddelas fördelning i varje fall ske under stadigt samråd med kompetenta institutioner och personer. Från enskilda med intresse för saken har en rad instämmanden kommit. I den officiella debatten har däremot genasta genomgående våra synpunkter avvisats, under de allmänna beskyllningar för att vilja ställa till bråk som anses tjänliga i sådana sammanhang. Saken är av så pass stor betydelse att vi anser oss skyldiga att än en gång ta upp den. Den vanliga officiella, servilt välsinnade linjen är enligt vår mening så uppenbart ohållbar att den i längden inte kan bli bestämmande.

Först och främst bör framhållas att monarkens formella rätt att disponera över medlen efter gottfinnande inte bestrids. Lika klart är emellertid att kungagåvan inte kan betraktas som en vanlig privat gåva, eftersom förvaltningen engage-

rats i insamlingen och pengarna till stor del införskaffats genom statliga eller halvstatliga organ; radion har propagerat, telegrafen har sålt speciella blanketter, myntet har slagits, frimärken har tryckts. Det är ett oftentligt intresse och en angelägenhet av offentlig natur att medlen används effektivt och under betryggande garantier, och självfallet måste förutsättas att kungen är den förste att önska en sådan användning. Hans goda vilja dras inte ett ögonblick i tvivel, och debatten borde inte förvridas genom att kritiken av den gällande ordningen sägs avse kungens person.

Klart är att en enda person på egen hand inte kan ha den överblick av läget som behövs för en förnuftig fördelning. Det är dock att driva vördnaden för längt att tro kungen vara i stånd att ha reda på alla de skiftande behov som förefinns inom svensk kultur och att bedöma deras grad av angelägenhet. I regel har denne också erkänts; man har sagt att kungen säkert här sig för bland folk som är kompetenta på skilda områden. Men varför då inte offentliggöra hur det går till, fastställa hur det bör gå till? Nej, svaras det i undvikande och ofta litet idylliserande ton, ingen byråkrati, fritt upp för det personliga. Man vill ha kvar vad som kallas tomtetanken över utdelningen; gåvorna skall komma som överraskningar, det skall vara något festligt i detta personliga och regellösa.

Men vart leder det? Redan går de mest skilda rykten om hur den första julklappsutdelningen egentligen gick till. X hade den förmedlaren till den kungliga nåden, Y hade den. Intrycket blir att mer eller mindre slumpmässiga bekantskaper, mer eller mindre genomförda intriger i många fall blir avgörande. Och hur skulle det kunna vara annat med den ordning eller rättare brist på ordning som fastställts? Det kan inte antas att folk som behöver pengar för kulturell verksamhet är omedvetna om att här finns väldiga summor, ojämförligt större än eljest inom svenskt samhällsliv. Och skall de hålla sig framme, vilka gynnare skall de anlita? Att framträda öppet som i andra liknande fall går inte, det finns intet ansökningsförfarande och ingen offentlig prövning.

Med detta följer med nödvändighet andra otrevliga konsekvenser. En hel del folk, och sannerligen inte de sämsta, generar sig för att på sådana vägar söka bli observerade av den mäktige givaren; de vill inte springa i trappor eller uppvakta givarens vänner eller vännens vänner. Andra har inte tillfälle till dylika aktioner, även om de är okränsliga för det slutliga utfallet oförändrat. De som får gåvorna måste möta nyfikenhet och misstänksamhet; hur har de burit sig åt, vilka kanaler har de anlitat? Det blir något obehagligt med dessa pengar.

Att utforma en bättre ordning är angeläget, det bordé inte vara svårt. Den medverkan från kungen som kan ske på ett rimligt — fastän den inte alls finns beträffande tidigare fonder — kan ske genom mera generella fördelningsföreskrifter och genom samråd i enskilda fall inom vissa områden som särskilt intresserar givaren. Tomtetanken får reduceras till vettiga proportioner.

Utrikesfrågor

blir knappast diskuterade i svensk politik, trots att alla partier former och framsteg är beroende av fredens och förbetens bevarande. De politiska partierna undviker dessa frågor, rädda för att bli oenliga sinsemellan på ett plan som är dem främmande och för splittring inom de egna leden. Tystnad och okunnighet är isolationismens bästa hjälptrupper, det förstår man, och efter den insikten handlar man. En verklig debatt finns blott inom pressen; några tidningar ser som sin huvuduppgift att inrikta opinionen på det väsentliga. Det vore glädjande om enskilda organisationer och föreningar som inte är bundna vid de politiska maskinerna toge upp dessa frågor mer än nu sker. Det initiativ som tagits av den från kriget välkända föreningen Kämpande Demokrati är ett sådant initiativ; föreningen anordnar i dag kl. 14 i Viktoriasalen, Tunnelgatan 19, ett uppbyningsmöte om "Sverige till Atlantpakten?"

Riksdagen forcerar stridsvagnsinköpet

Enligt vad Dagens Nyheter erfar har statsutskottets försvarsavdelning redan behandlat frågan om det extra 100-miljonersanslaget till inköp av Centurionstridsvagnar från England. Ärendet föredras nu snarast möjligt i utskottets plenum. Avgörandet i riksdagen forcerar så att köpet kan avslutas inom den närmaste tiden.

PRESSGRANNAR

Inför första mötet med nyskapade Nordiska rådet har de s. k. neutrala pressorganen i Norden enligt Svenska Dagbladet ansett det vara av vikt att de skiftande behov som förefinns inom svensk kultur och att bedöma deras grad av angelägenhet. I regel har detta också erkänts; man har sagt att kungen säkert här sig för bland folk som är kompetenta på skilda områden. Men varför då inte offentliggöra hur det går till, fastställa hur det bör gå till? Nej, svaras det i undvikande och ofta litet idylliserande ton, ingen byråkrati, fritt upp för det personliga. Man vill ha kvar vad som kallas tomtetanken över utdelningen; gåvorna skall komma som överraskningar, det skall vara något festligt i detta personliga och regellösa.

Det är norrmännen som svarar för svalkan — som vanligt, hade vi så sagt. Den norska storingspresidenten Hambro har klagat över att danskarna gjort för stort väsen av mötet och jagat upp orimliga förhoppningar om vad det ska vara. Och varning kan kanske inte skada, även om man önskar rådet och dess idé den bästa framgång.

Allvarligare är det, när norska utrikesdepartementet levererar en betraktelse om förutsättningarna för en nordisk tullunion som kort sagt går ut på större förbrejning om en sådan inom överskådlig tid. Enligt denna går det inte att ordna något nordiskt ekonomiskt samarbete av betydelse, såfrant inte de tre länderna först samordnar sin skattepolitik, sin investerings-, och prisregleringspolitik, sin sociallagstiftning och sina arbets- och löneförhållanden.

Dessa krav är alltför omfattande. Ta som exempel USA, där förhållandena skiftar högst avsevärt från stat till stat!

Beskattningen är olika, den sociala lagstiftningen är mycket skiftande, inte minst beträffande arbetarskyddet, och de ekonomiska förhållandena är cerrbärt väcklande. Mellan de välställda staterna i mellanvästern och de sämst ställda sydstaterna torde skillnaden i menge levnadsstandard vara nära nog lika stor som mellan Mellansverige och Sydlalien. Men den håller på att jämna ut sig, och den processen sker genom en naturlig ekonomisk anpassning, som möjligheres just genom att man rör sig inom ett område, där inga statliga hinder finns för den ekonomiska rörelsefriheten.

Endast för att börja på det enklaste sätt, nämligen att i förnuftig takt plocka bort hindren, är överdrivet. Den önskvärda anpassningsprocessen skulle komma att bli betydligt lugnare än vad man utnndar det för sig. I den ökade ekonomiska fredtera spår borde sedan de tre ländernas lagstiftning få anpassa sig, framhåller tidningen.

Gör landsbövdingarna till folkvalda förtroendemän! Det är Handelstidningen (fp) som rekommenderar en sådan omvandling:

Detta vore endast att låta en förändring i deras ställning som i realiteten redan genomförts komma till uttryck även i bestämmelserna om deras tillsättande. Landshövdingarna uppsluksar numera med hull och hår av de lokala angelägenheterna och intresserna. Deras uppgift är icke längre att genomföra konungens bud och befallningar, utan att föra lärets talan inför de centrala myndigheterna.

Mot reformen kan invändas att landshövdingarnas frigörelse från det politiska livet skulle innebära en förlust för samhällslivet. Men det är knappast troligt att landshövdingarna skulle förlora sin förmåga att vara samlande och förmedlande kraft, om de inte längre hade att tillvarata regeringens intressen i länet. Deras nuvarande ställning som regeringens representanter är ju ofta ett hinder för dem att fullgöra sin uppgift som folkets förtroendemän.

Handelstidningen (fp) har rekommenderat en sådan omvandling:

Detta vore endast att låta en förändring i deras ställning som i realiteten redan genomförts komma till uttryck även i bestämmelserna om deras tillsättande. Landshövdingarna uppsluksar numera med hull och hår av de lokala angelägenheterna och intresserna. Deras uppgift är icke längre att genomföra konungens bud och befallningar, utan att föra lärets talan inför de centrala myndigheterna.

Mot reformen kan invändas att landshövdingarnas frigörelse från

PORTVAKTSMEDLINGEN STRANDADE

Båda parterna säger upp avtalet
Järnbruksuppgörelse "vid bordet"

Järnbruksarbetarna fick på lördagen avtal genom uppgörelse "vid bordet". Avtalsförhandlingarna för fastighetsarbetare — som de senaste åren hört till avtalsrörelsens mest segslitna — strandade däremot. Parterna svor på förslagen på det Olhsson den 30 januari framlagda förslaget förenlledde nya förhandlingar, som således hölts. Både Sveriges fastighetsägares arbetsgivareförbund och Svenska fastighetsarbetarförbundet sade upp det tidigare prolongerade avtalet. Även konfektionsindustrins förhandlingar strandade på lördagen.

Avtalsförhandlingarna för fastighetsarbetarna inleddes den 15 januari. Borgmästare Ohlsson i Hälsingborg tillsattes sedan som förlikningsman — han tillhörde förra årets medlingskommission — och lade parterna till förhandlingar den 27 januari. Efter långvariga förhandlingar lade borgmästare Ohlsson fram medlingsförslaget den 30 januari på vilket man begärde till fredagen.

Sveriges fastighetsägares arbetsgivareförbund har omedelbart sagt upp den för hela landet — utom Stockholm, Lidingö, Solna och Sundbyberg — gällande överenskommelsen. Från arbetsgivarparten meddelas att man utan att i princip avstå från sina under avtalsförhandlingarna framförda önskemål i övrigt har förklarat sig beredd att godkänna den uppgjorda prislisten för fast tillsättning med endast en ändring. Denna ändring avser prisjusteringen för fastigheter med taxerat bygnadsvärde om högst 75,000 kr. Enligt tidigare tillämpade prislista har för sådana fastigheter förekommit ett reduktion av 18,5 procent av de i prislistan angivna lönebeloppen. Arbetsgivarförbundet yrkar, i överensstämmelse med förlikningsmannens medlingsförslag den 30 januari, att vid tillämpning av denna bestämmelse 1953 års taxeringsvärde även i fortsättningen skall vara avgörande. Om icke denna modifikation göres, skulle det innebära att 1952 års avsevärda höjning av fastighetstaxeringsvärdena skulle i ett stort antal fall medföra en lönehöjning av 19.76 proc. En sådan lönehöjning skulle helt strida mot den på arbetsmarknaden för närvarande rådande tendensen och även frånsett detta vara helt omotiverad, då ju arbetets omfattning på intet sätt påverkas av taxeringsvärdets höjning, anser arbetsgivarsidan.

Fastighetsarbetarförbundets ordförande, Hugo Gustavson, ville på lördagen inte göra några kommentarer till läget. Man avvaktar nu den Förbundsstyrelsen både sammanträda på lördagen, men då behandlades andra frågor, varefter en rapport lämnades om avtalsläget. Några beslut i anledning av detta fattades emellertid inte.

Kommission väntas för konfektionsindustrin

Förhandlingarna om nytt riksavtal för omkring 30.000 anställda i konfektionsindustrin avbröts på lördagseftermiddagen sedan de pågått i tre dagar inför borgmästare Ohlsson som opartisk ordförande. Sannolikt kommer förlikningsman eller kommission att kallas.

Parterna, som är Konfektionsindustriförbundet och Beklädnadsarbetareförbundet, träffades för preliminära överläggningar i december. Uppsägningstiden har fyrtiats till 20 februari.

Utredning om järnverkens arbetstidsproblem

Definitiv uppgörelse träffades på lördagen i de centrala förhandlingarna mellan Järnbruksförbundet och Metallindustriarbetareförbundet. Antalet berörda arbetare är cirka 45.000. Därmed har järnbruksavtalet även en gång förts i hamn utan att någon opartisk ordförande behövt tillkallas.

Första lagutskottet har ingen erinran att göra mot JO:n och MO:n berättelser angående sina ämbetens förvaltning under 1952.

Utskottet biträder regeringens förslag om förlängning med ett år av lagen om återställande av viss från ockuperat land hänvärande egendom m. fl. lagar. Hr Lundgren (h) reserverar sig blankt.

Tandläkare berusad
Patient måste gå

En tandläkare i ett samhälle i Småland har av medicinalstyrelsen frántagits rätten att från apoteket rekvirera sprit för medicinskt ändamål.

Det har vid en visitation av ortens apotek visat sig att tandläkaren under de två månader han varit verksam på platsen skrivit ut recept på nära 8 kg koncentrerad sprit. Samtidigt som visitator slog larm om till medicinalstyrelsen, också en anmälan från en ortsbo. Denne hade trots bestämd tid fått vänta två timmar och då han slutligen kom under behandling befanns tandläkaren vara så berusad att han knappt kunde stå upprätt. Sedan tandläkaren vid bedövningsförsök brutit av aprutan i vänsterframtand två gånger, gick patienten därifrån.

Tandläkaren har i sina förklaringar medgett att han använt en del av apoteksspriten för egen räkning.

Stockholmstandläkare varnad

En kvinnlig tandläkare i Stockholm har av medicinalstyrelsen tilldelats varning för att hon vid behandling av en fru från Täby inte iakttagit vederbörlig försiktighet och sonnkat ge en säker bild av patientens tänder.

Följden av behandlingen både blivit att frun fått en svårartad varbildning. Tandläkaren både först utfört "portlinskronor" på två tänder utan att genom röntgen konstaterat förhållandena beskaffenhet. Sedan det under den fortsatta behandlingen uppstått en akut inflammation i överkäksregionen både tandläkaren felaktigt borrat genom en frisk hörnland, varigenom patienten fullkomligt i onödan tillfogades svåra värk.

Sverige till Atlantpakten?

Kämpande Demokratis
Stockholmsavdelning
anordnar söndagen d. 8 febr. kl. 14 i
Viktoriasalen
Tunnelgatan 19 ett upplysningsmöte
TALARE:
GILLIS HAMMAR
"Fósterlandet vårt nya fosterland"
MALCOLM LILLIEHÖÖK
"Vårt militärpolitiska läge"
TURE NERMAN
"Sverige och Atlantpakten"
Bilj. kan beställas hos Fru Ester Wåre, Norrtullsgat. 47, Tel. 35 03 20, kl. 12—15.

Inträde 1:—

Första blockaden av kantorstjänst

I dagarna har en märklig blockad utfärdats i Ullstorps och Bollerups församlingar i Österlen i Skåne. Blockaden, som är den första i sitt slag i Sverige, gäller nyanställning av kyrkomusiker, och tvisten rör lönesättning för nämnda befattningshavare. Gemensamma kyrkorådet har avvisat förlikningsförfarande, och så har saken utvecklat sig därhän att vederbörande sektion för kyrkomusiker inom Svenska musikerförbundet anselt det vara otrånkomligt att utfärda blockad.
(TT, Malmö.)

Överenskommelsen innebär prolongering av avtalet med sedvanlig uppsägningstidsmodifikation. Lokala revisionsförhandlingar skall förtas på vanligt sätt på de olika platserna om så påkallas. Parterna skall vidare tillsätta en kommitté för att utreda en del arbetstidsproblem, speciellt natiakftet vid de stora järnbruken. En annan kommitté skall behandla utgående läkarvårdsförmåner.

Förlängt avtal för tunga kemiska industrin

Inför landshövding Per Westling träffades på lördagen definitiv uppgörelse för den s. k. tunga kemiska industrin. Uppgörelsen, som berör ca 6.000 arbetare, innebär att gällande lönesvtal förlängs. Parter är Allmänna gruppen och Fabriksarbetarförbundet.

— I avtalsfrågan mellan Allmänna gruppen och Gruvindustriarbetarförbundet för Bolidens gruvor sjournerades förhandlingarna på lördagen till dag som bestäms senare.

— Till förlikningsman i förhandlingarna för stenindustrin har förordnats rådman Sten Lindquist, Göteborg. Han har kallat parterna till nya förhandlingar den 19 februari.

Båtsman skadad på svenskt fartyg

HALIFAX, lördag.

UP. Den 43-årige båtsmannen Nils Johansson från Svenska Amerika Liniens lastfartyg "Malmehohm" vårdas nu på ett lasarett i Halifax för en skada han åstog sig ombord då han halkade omkull på det hala däcket.

"Malmehohm", som var på väg från Mobile i Texas till Antwerpen tvingades genom olycksfallsdelen lägga om kursen på torsdagen och angöra Halifax, där Johansson omedelbart togs om hand av läkare.

Skadad av spårvagn. En 56-årig kvinna, fröken Rosa Körver, Bellmansgatan 24, skadades på lördagseftermiddagen då hon påkördes av en spårvagn på linje 8 utanför Kristinedalsallén på Ringvägen. Hon fördes till Södersjukhuset, där hon vårdas för hjärnskakning och revbensbrott.

BORT MED SNÖN!
Den kombinerade snöslungen och snöslasaren
OSBY SNOW-BOY
röjer snön snabbt, effektivt och med rings kostnad. För praktiska prov ring tel. 31 67 20.
OSBY-PANNANS FILIAL, STOCKHOLM

Läs om
Vilhelm Mobergs
kamp mot hemligstämpeln
i
RÄTTSVÄRNET
— en skrift utgiven av
FÖRENINGEN RÄTTSVÄRNET
Numret innehåller dessutom artiklar berörande bl. a. Pastor Kejnes förgiftning, Unmanaffären, Krukmakaregatan — jämte dagsaktuella inlägg.
Första upplagan slutsåld. Ny i press!
Erhålles mot insändande av 2:— på Föreningen Rättsvärnets postgiro nr 520 24 eller genom kungsgen.
FÖRENINGEN RÄTTSVÄRNET — Postbox 185 — Stockholm 1
Sänd undertecknad ..... ex. av skriften Rättsvärnet à 2:— mot postförskott + porto.
Namn: .....
Adress: ..... DN 8/2

Se efter Sanformärket på tyger och kläder av bomull: skjortor, pyjamas, klänningar, sport- och arbetskläder! Sanfor-märkta tyger är behandlade mot krympning i en särskild maskin... Sanfor-märkta tyger tillverkas av svenska väverier... Sanfor-märkta varor håller säkert måttet!
Chefs, Peabody & Co. Inc. tillåter varumärket "Sanfor" endast för tyg, som motsvarar fastställd standard på krympfrihet enligt deras inbr. kontroll.

Farbror Eriks ilska

1. Farbror Erik är på så dåligt humör ibland att han knappt vågar tala till honom. Man ser ling väg hur var han är.

2. Vid motbordet är han irriterad, trots att tant Eva lagar så god mat, I dag fick farbror Erik bruna bönor med fläsk men han blev bara surare.

3. Ahh... det kanske beror på maten. Magens pH-värde (surhetsgrad) rubbas när man äter för mycket syrabildande mat. Magsyra och baktérier brukar vara typiska tecken, när man har för lågt pH, och man blir lätt retlig.

4. Samarin neutraliserar överskott av syra och stiller pH till rätta. — Sedan farbror Erik börjar dricka *Samarin* har hans goda humör kommit tillbaka.

* * *

När magen är tillfälligt i olag, drick dubbelverkande Samarin, vare sig det gäller sur mage med halsbränna och magsyra, eller trög mage med åtföljande trötthet och olust.

En pil-annons

Ett avenemang för lyrikälskare!
Sven Lidman
DIKTER
"... det som brinner och lever i denna samling är väl ägnat att erinra om Lidmans betydande insats i vår lyrik — en av de brakfullare prestationer som svensk diktning har att uppvisa."
Anders Österling i ST
8:75, inb. 12:75, halvfr. band 18:75.
NATUR och KULTUR

Bland de tio mest lästa under januari
MÅLAREN
PÅ MOULIN ROUGE
"Ypperliga partier, livfulla och färgrika... berättargåvle och fantasi."
Rolf Ekeland i ST
12:e tus. Illustr. 21:—, inb. 25:—
NATUR och KULTUR

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.